Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (пети състав)

21 февруари 2013 година*

„Директива 85/384/ЕИО — Взаимно признаване на звания в областта на архитектурата — Член 10 и член 11, буква ж) — Национално законодателство, което признава еквивалентността на званията архитект и строителен инженер, но запазва за архитектите строителните работи по сгради, които се категоризират като художествено наследство — Принцип на равно третиране — Изцяло вътрешно положение за държава членка“

По дело C-111/12

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Consiglio di Stato (Италия) с акт от 6 декември 2011 г., постъпил в Съда на 29 февруари 2012 г., в рамките на производство по дело

Ministero per i beni e le attività culturali,

Ordine degli Ingegneri della Provincia di Venezia,

Ordine degli Ingegneri della Provincia di Padova,

Ordine degli Ingegneri della Provincia di Treviso,

Ordine degli Ingegneri della Provincia di Vicenza,

Ordine degli Ingegneri della Provincia di Verona,

Ordine degli Ingegneri della Provincia di Rovigo,

Ordine degli Ingegneri della Provincia di Belluno

срещу

Ordine degli Ingegneri di Verona e Provincia,

Consiglio Nazionale degli Ingegneri,

Consiglio Nazionale degli Architetti, Pianificatori, Paesaggisti e Conservatori,

Ordine degli Architetti, Pianificatori, Paesaggisti e Conservatori della Provincia di Verona,

Alessandro Mosconi,

Comune di San Martino Buon Albergo,

* Език на производството: италиански.

Istituzione di Ricovero e di Educazione di Venezia (IRE),

Ordine degli Architetti della Provincia di Venezia,

в присъствието на:

Faccio Engineering Srl,

СЪДЪТ (пети състав),

състоящ се от: г-н T. von Danwitz (докладчик), председател на състав, г-н A. Rosas, г-н E. Juhász, г-н D. Šváby и г-н C. Vajda, съдии,

генерален адвокат: г-н N. Wahl,

секретар: г-н A. Calot Escobar,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

като има предвид становищата, представени:

— за Ordine degli Ingegneri di Verona e Provincia и г-н Mosconi, от L. Manzi, G. Sardos Albertini и P. Piva, avvocati,

— за Consiglio Nazionale degli Ingegneri, от B. Nascimbene, avvocato,

— за Consiglio Nazionale degli Architetti, Pianificatori, Paesaggisti e Conservatori и Ordine degli Architetti, Pianificatori, Paesaggisti e Conservatori della Provincia di Verona, от F. Vanni, avvocato,

— за чешкото правителство, от г-н M. Smolek, в качеството на представител,

— за испанското правителство, от г-жа S. Centeno Huerta, в качеството на представител,

— за австрийското правителство, от г-н A. Posch, в качеството на представител,

— за Европейската комисия, от г-н H. Støvlbæk и г-жа E. Montaguti, в качеството на представители,

предвид решението, взето след изслушване на генералния адвокат, делото да бъде разгледано без представяне на заключение,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на Директива 85/384/ЕИО на Съвета от 10 юни 1985 година относно взаимното признаване на дипломи, удостоверения и други официални документи за професионална квалификация в областта на архитектурата и за мерките за улесняване на ефективното упражняване на правото на установяване и свободното предоставяне на услуги (ОВ L 223, стр. 15; Специално издание на български език, 2007 г., глава 6, том 1, стр. 117).

2 Запитването е отправено в рамките на два спора по повод евентуалното право на строителните инженери да им се възлага дейността по ръководство на строителни работи по сгради с историческо и художествено значение.

Правна уредба

Правото на Съюза

3 Десетото съображение от Директива 85/384 гласи:

„като има предвид, че в повечето държави членки дейностите в областта на архитектурата се упражняват, правно или фактически, от лица, които притежават званието архитект, самостоятелно или придружено от друго звание, без тези лица да притежават монопол за упражняване на тези дейности[, освен ако са налице законодателни разпоредби с обратен смисъл]; като има предвид, че цитираните дейности или някои от тях могат също така да се упражняват от други професионалисти, получили специално образование в областта на строителството или на архитектурата, в частност от инженери“.

4 Съгласно член 1 от посочената директива:

„1. Настоящата директива се прилага за дейностите в областта на архитектурата.

2. По смисъла на настоящата директива дейности в областта на архитектурата са тези, които обикновено се упражняват под професионалното звание архитект“.

5 Членове 2—9 от Директива 85/384 съставляват глава II от нея, озаглавена „Дипломи, удостоверения и други официални документи за професионална квалификация, които дават на притежателя им достъп до дейности в областта на архитектурата под професионалното звание архитект“.

6 Така член 2 от тази директива гласи, че „[в]сяка държава членка признава дипломите, удостоверенията и другите официални документи за професионална квалификация, получени след завършването на образование, което отговаря на изискванията на членове 3 и 4, и издадени на гражданите на държавите членки от другите държави членки“.

7 В съответствие с процедурата, предвидена в член 7 от посочената директива, дипломите, удостоверенията и другите официални документи за професионална квалификация, които отговарят на посочените в членове 3 и 4 от нея критерии, се поместват в списъци и актуализации, публикувани за сведение от Комисията на Европейските общности в *Официалния вестник на Европейските общности*.

8 Членове 10—15 от същата директива съставляват глава III от нея, озаглавена „Дипломи, удостоверения и други официални документи за професионална квалификация, които дават на притежателя достъп до дейности в областта на архитектурата по силата на придобити права или на действащи национални разпоредби“.

9 Съгласно член 10 от Директива 85/384 „[в]сяка държава членка признава дипломите, удостоверенията и другите официални документи за професионална квалификация, посочени в член 11, издадени от останалите държави членки на гражданите на държавите членки, които към датата на нотифицирането на настоящата директива са придобили квалификация или са започнали обучение, признато от тези дипломи, удостоверения и други официални документи

за професионална квалификация, най-късно на третата академична година, следваща споменатото нотифициране, дори ако те не отговарят на минималните изисквания за званията, посочени в глава II“.

10 Сред документите за професионална квалификация, които се ползват от преходния режим, в член 11, буква ж) от споменатата директива за Италианската република се посочват:

„[…]

— дипломите за „laurea in architettura“, издавани от университетите, политехническите институти и висшите институти по архитектура във Венеция и Реджо-Калабрия, придружени от диплома, която дава право на независимо упражняване на професията архитект, издавана от министъра на общественото образование, след като кандидатът е положил успешно държавен изпит за независимо упражняване на професията архитект пред компетентна комисия (dott. Architetto),

— дипломите за „laurea in ingegneria“ в областта на строителството (sezione costenzione civile), издавани от университетите и политехническите институти, придружени от диплома, която дава право на независимо упражняване на професията архитект, издавана от министъра на общественото образование, след като кандидатът е положил успешно държавен изпит за независимо упражняване на професията архитект пред компетентна комисия (dott. Ing. Architetto или dott. Ing. in ingegneria civile)“.

11 Член 16 от същата директива, който съставлява глава IV от нея, озаглавена „Използване на образователното звание“, посочва:

„1. Без да се нарушава член 23, приемащите държави членки следят гражданите на държавите членки, които отговарят на предвидените в глава II или глава III условия, да имат правото да използват законно позволеното звание от държавата членка по произход или държавата членка, от която идва чуждестранното лице[,] и евентуално […] неговото съкращение на езика на тази държава. Приемащите държави членки могат да изискват след това звание да са посочени имената и мястото на [институцията] или на комисията, която го е пр[едоставила].

2. Когато в приемащата държава членка званието в държавата членка по произход или в държавата членка, от която идва чуждестранното лице[,] може да бъде объркано със звание, което изисква допълнителна подготовка в тази държава, к[аква]то [съответното лице] няма, тази приемаща държава членка може да предпише [лицето] да използва званието от държавата членка по произход или от държавата членка, от която идва […], в подходяща форма, определена от приемащата държава членка“.

Италианското право

12 Директива 85/384 е транспонирана в италианския вътрешен правен ред със Законодателен декрет № 129 от 27 януари 1992 г. (GURI № 41 от 19 февруари 1992 г., стр. 18).

13 Член 1, параграф 2 от този законодателен декрет е гласял:

„Остават в сила разпоредбите, които уреждат упражняването в Италия на дейности [в областта на архитектурата] от лица, притежаващи съответни професионални звания, съгласно действащите норми към датата на влизане в сила на настоящия декрет“.

14 Член 51 от Кралски декрет № 2537 от 23 октомври 1925 г. за приемането на правилника относно професиите инженер и архитект (GURI № 37 от 15 февруари 1925 г., наричан по-нататък „Кралски декрет № 2537/25“) предвижда:

„От компетентността на професията инженер са: проектът, провеждането и оценката на работите за добиването, преработката и използването на материали, необходими пряко или непряко за строителството и промишлеността, на работите, отнасящи се до пътищата и превозните средства, средствата за отводняване и комуникация, до всякакъв вид строителство, до машините и промишлените инсталации, както и общо до приложенията на физиката, геометричните измервания и дейностите за оценка“.

15 Съгласно член 52 от Кралски декрет № 2537/25:

„Строителните работи по изграждане на сгради, както и геометричните измервания и свързаните с тях дейности за оценка представляват предмет и на професията инженер, и на професията архитект.

При все това строителните работи, които имат значителен художествен характер, както и реставрацията и възстановяването на сградите, посочени в Закон № 364 от 20 юни 1909 г. относно античността и изящните изкуства, са от компетентността на професията архитект, но техническата част може да бъде извършена както от архитекти, така и от инженери“.

Споровете по главните производства и преюдициалните въпроси

16 В основата на споровете по главните производства е норма на италианското право, а именно член 52, втора алинея от Кралски декрет № 2537/25, съгласно която строителните инженери, придобили своите звания в Италия, са изключени от строителните работи, които имат значителен художествен характер или са свързани с реставрацията и възстановяването на сградите с културно значение.

17 Отдавна строителните инженери, които са придобили своите звания в Италия, оспорват това ограничение на тяхното поле на дейност, позовавайки се по-специално на Директива 85/384.

18 В конкретния случай Consiglio di Stato е сезиран с две апелативни жалби срещу две противоречиви съдебни решения на Tribunale amministrativo regionale del Veneto.

19 В основата на първата жалба е мълчаливият отказ на Soprintendenza per i beni ambientali e architettonici di Verona (Дирекцията за природно и архитектурно наследство във Верона) да повери на г-н Mosconi дейността по ръководство на строителните работи по сграда с историческо и художествено значение. Г-н Mosconi и Ordine degli Ingegneri di Verona e Provincia подават жалба пред Tribunale amministrativo regionale del Veneto, като изтъкват, че изключването на строителните инженери от тези строителни работи противоречи на Директива 85/384.

20 През 2002 г. посочената юрисдикция сезира Съда с преюдициално запитване, за да разбере дали правото на Съюза, и по-специално Директива 85/384, трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска такава национална правна уредба.

21 Съдът отговаря с Определение от 5 април 2004 г. по дело Mosconi и Ordine degli Ingegneri di Verona e Provincia (C-3/02), че по отношение на изцяло вътрешно положение Директива 85/384, както и принципът на равно третиране допускат национално законодателство, което по принцип признава еквивалентността на званията архитект и строителен инженер, но запазва само за архитектите строителните работи по-конкретно по сгради, които се категоризират като художествено наследство.

22 В това определение Съдът посочва, че може да има обратна дискриминация, дължаща се на факта, че строителните инженери, които са придобили своите звания в Италия, нямат достъп в тази държава членка до дейността, посочена в член 52, втора алинея от Кралски декрет № 2537/25, докато този достъп не може да бъде отказан на лицата, притежаващи диплома за строителен инженер, издадена в друга държава членка и посочена в списъка, изготвен съгласно член 7 от Директива 85/384, или в списъка, съдържащ се в член 11 от споменатата директива. Съдът обаче приема, че по отношение на изцяло вътрешно положение не може да се прави позоваване на предвидения от правото на Съюза принцип на равно третиране, а запитващата юрисдикция трябва да прецени дали съществува забранена от националното право дискриминация и при необходимост да определи как тя трябва да бъде премахната.

23 След посоченото определение Tribunale amministrativo regionale del Veneto отправя до Corte costituzionale въпрос за конституционосъобразността на член 52, втора алинея от Кралски декрет № 2537/25. С Определение № 130 от 16—19 април 2007 г. Corte costituzionale обявява въпроса за явно недопустим предвид административния, а не законодателен характер на обжалваните разпоредби.

24 С Решение № 3630 от 15 ноември 2007 г. Tribunale amministrativo regionale del Veneto уважава жалбата, като приема, че е необходимо да не се прилага член 52, втора алинея от Кралски декрет № 2537/25, тъй като тази разпоредба е несъвместима с принципа на равно третиране, както е тълкуван от Corte costituzionale, поради факта че националните специалисти не могат да бъдат третирани по дискриминационен спрямо специалистите от други държави членки начин.

25 Това решение е предмет на апелативна жалба пред запитващата юрисдикция от страна на Ministero per i beni e le attività culturali.

26 В основата на втората жалба, с която е сезиран Consiglio di Stato, е обявление за обществена поръчка, изготвено от Istituzioni di Ricovero e di Educazione Venezia, за възлагането на услугата по ръководство на строителни работи и координиране на сигурността при изпълнението на дейностите по реставрация и функционално възстановяване на Palazzo Contarini del Bovolo във Венеция.

27 Венетските провинциални сдружения на инженерите обжалват пред Tribunale amministrativo regionale del Veneto това обявление за обществена поръчка, както и документите за възлагането, доколкото възлагащият орган запазва професионалните дейности, предмет на възлагане, единствено за архитектите.

28 С Решение № 3651 от 25 ноември 2008 г. Tribunale amministrativo regionale del Veneto отхвърля жалбата, като приема, че съгласно тълкуването на Съда Директива 85/384 се отнася до взаимното признаване на курсовете за обучение и не засяга условията за достъп до различните професии, така че не предполага пълната еквивалентност между званието „laurea in ingegneria“ и званието „laurea in architettura“.

29 Провинциалните сдружения на инженерите подават жалба пред Consiglio di Stato срещу това съдебно решение.

30 Consiglio di Stato изтъква, че би противоречало на принципите на националното право, както са потвърдени от практиката на Конституционния съд, да се разреши на строителните инженери, придобили своите звания в държави членки, различни от Италианската република, да упражняват в последната държава членка своята професионална дейност в сферата на работите по сградите с културно значение, без да се разреши същото на строителните инженери, придобили своите звания в Италия.

31 Consiglio di Stato си задава въпроса дали механизмът на взаимно признаване, установен с Директива 85/384, действително трябва да се разбира в смисъл, че строителните инженери, придобили своите звания в държави членки, различни от Италианската република, могат да упражняват в последната държава членка дейностите, запазени от Кралски декрет № 2537/25 само за архитектите, или дали Италианската република може да иска от лицата, притежаващи звание, което им дава право да упражняват дейностите, попадащи в областта на архитектурата, да се подложат, що се отнася до дейностите, запазени от този Кралски декрет само за архитектите, на специална проверка на техните професионални способности.

32 При тези обстоятелства Consiglio di Stato решава да спре производствата и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Допуска ли [...] Директива 85/384 [...], доколкото разрешава (членове 10 и 11) за преходен период дейностите в областта на архитектурата да се упражняват от гражданите на други държави членки, които притежават изрично посочени звания, да бъде приета за законосъобразна в Италия административната практика, основаваща се на член 52, втора алинея, първо предложение от Кралски декрет № 2537/25 [...], която специално запазва определени дейности по сгради с художествено значение за кандидати, които притежават званието архитект, или за кандидати, които представят доказателства, че притежават изискваната специална за сектора на културните блага квалификация, допълнителна спрямо общата квалификация, даваща достъп до дейностите в областта на архитектурата по смисъла на посочената директива?

2) По-конкретно, може ли тази практика да се състои в подлагане и на специалистите от държави членки, различни от [Италианската република] — дори да притежават звание, което по правило им дава право да изпълняват дейностите, попадащи в областта на архитектурата, — на специфична проверка на професионалните способности (което се извършва и за италианските специалисти в рамките на изпита за придобиване на правоспособност за професията на архитект) единствено за целите на достъпа до професионалните дейности, предвидени в член 52, втора алинея, първо предложение от Кралски декрет № 2537/25 [...]?“.

Относно компетентността на Съда

33 Испанското правителство поддържа по същество, че тъй като споровете по главните производства се отнасят до изцяло вътрешни положения, Съдът не е компетентен да даде отговор на преюдициалните въпроси.

34 Все пак, макар да е безспорно, че споровете по главните производства се отнасят до изцяло вътрешни положения, към които Директива 85/384 не се прилага (вж. в този смисъл Определение Mosconi и Ordine degli Ingegneri di Verona e Provincia, посочено по-горе, точка 51), от преюдициалното запитване е видно, че запитващата юрисдикция счита, че би противоречало на принципите на националното право, както са потвърдени от практиката на Конституционния съд, да се допусне обратна дискриминация, като се разреши на строителните инженери, придобили своите звания в държави членки, различни от Италианската република, но не и на строителните инженери, придобили своите звания в Италия, да извършват в последната държава членка дейности по сгради с културно значение.

35 В това отношение следва да се припомни, че наистина Съдът не е компетентен да отговори на поставен въпрос, когато е явно, че разпоредбата на правото на Съюза, чието тълкуване се иска от него, не може да намери приложение, както например при изцяло вътрешните положения. Дори при такова положение обаче Съдът може да направи исканото тълкуване, когато в производства като разглежданите националното право изисква запитващата юрисдикция да

даде възможност на гражданите на съответната държава да се ползват от същите права, които гражданин на друга държава членка, намиращ се в същото положение, би могъл да получи въз основа на правото на Съюза (вж. в този смисъл по-специално Решение от 1 юни 2010 г. по дело Blanco Pérez и Chao Gómez, C-570/07 и C-571/07, Сборник, стр. I-4629, точка 39, Решение от 22 декември 2010 г. по дело Omalet, C-245/09, Сборник, стр. I-13771, точка 15 и Решение от 21 юни 2012 г. по дело Susisalo и др., C-84/11, точки 17 и 20). В този смисъл Съюзът има несъмнен интерес Съдът да направи тълкуване на разглежданата разпоредба от правото на Съюза.

36 Поради това следва да се посочи, че Съдът е компетентен да отговори на преюдициалните въпроси.

По преюдициалните въпроси

37 С въпросите си, които следва да се разгледат заедно, запитващата юрисдикция иска по същество да се установи дали членове 10 и 11 от Директива 85/384 трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат национална правна уредба, съгласно която лицата, притежаващи звание, предоставено от държава членка, различна от приемащата държава членка, даващо достъп до дейностите в областта на архитектурата и посочено изрично в споменатия член 11, могат да упражняват в последната държава дейности по сгради с художествено значение само ако представят доказателства, евентуално в рамките на специфична проверка на професионалните им способности, че имат специална квалификация в сектора на културните блага.

38 С оглед на вътрешноправната норма, която гарантира, че лицата, които притежават предоставено от Италианската република звание в областта на архитектурата и упражняват своята професия в Италия, няма да бъдат обект на обратна дискриминация спрямо лицата, притежаващи такова звание, предоставено от друга държава членка, е необходимо, за да се даде полезен отговор на запитващата юрисдикция, да се разгледа обхватът на установените с членове 10 и 11 от Директива 85/384 задължения за признаването от приемащата държава членка на последните звания.

39 При това разглеждане следва да се припомни, че Директива 85/384 предвижда автоматично взаимно признаване на дипломите, удостоверенията и другите официални документи за професионална квалификация в областта на архитектурата, които отговарят на условията за образование, определени в посочената директива (Решение от 24 май 2007 г. по дело Комисия/Португалия, C-43/06, точка 24).

40 Основната цел на това взаимно признаване е изразена в член 2 от Директива 85/384, който предвижда, че всяка държава членка е длъжна да признае дипломите, удостоверенията и другите официални документи за професионална квалификация — получени след завършването на образование, което отговаря на изискванията по членове 3 и 4 от тази директива, и издадени на гражданите на държавите членки от другите държави членки — и да им даде, що се отнася до достъпа до дейностите, обикновено упражнявани под професионалното звание архитект, същото действие на нейна територия като това на дипломите, удостоверенията и другите официални документи, които самата тя издава. Член 10 от директивата от своя страна разширява временно обхвата на посоченото признаване до някои други дипломи, които не отговарят на изискванията по глава II от същата директива, включително тези, посочени в членове 3 и 4 от нея (Решение по дело Комисия/Португалия, посочено по-горе, точка 25 и цитираната съдебна практика).

41 В този смисъл поставените въпроси се отнасят до обхвата на установеното с член 10 от Директива 85/384 задължение за взаимно признаване на дипломите и до възможността на приемащата държава членка да изисква от лицата, притежаващи дипломи, издадени от друга

държава членка и поместени в съдържащия се в член 11 от Директива 85/384 списък, да представят доказателства, че притежават специална квалификация в сектора на културните блага, за да могат да упражняват дейности по сгради с художествено значение.

42 В това отношение наистина Директива 85/384 не цели да регламентира условията за достъп до професията архитект, нито да определи естеството на дейностите от упражняващите я лица. От деветото съображение на тази директива всъщност следва, че член 1, параграф 2 от нея не претендира да даде правно определение на дейностите в областта на архитектурата. Следователно националното законодателство на приемащата държава членка трябва да определи дейностите, попадащи в посочената област (Определение по дело Mosconi и Ordine degli Ingegneri di Verona e Provincia, посочено по-горе, точка 45).

43 Все пак, противно на тезата, защищавана от Consiglio Nazionale degli Architetti, Pianificatori, Paesaggisti e Conservatori и Ordine degli Architetti, Pianificatori, Paesaggisti e Conservatori della Provincia di Verona, от тази компетентност на приемащата държава членка не може да се направи изводът, че Директива 85/384 позволява на посочената държава членка да подчини упражняването на дейностите по сгради с художествено значение на проверка на квалификацията на заинтересованите лица в тази област.

44 Всъщност, на първо място, признаването на такава възможност за приемащата държава членка би означавало да ѝ се позволи да иска допълнителни изпити, което би засегнало автоматичното признаване на дипломите и поради това би противоречало на Директива 85/384, както е установил Съдът в точка 28 от Решение по дело Комисия/Португалия, посочено по-горе.

45 На второ място, както следва от точка 37 от Решение от 23 ноември 2000 г. по дело Комисия/Испания (C-421/98, Recueil, стр. I-10375), съгласно членове 2 и 10 от Директива 85/384, щом като дадена дейност обикновено се упражнява от архитектите, притежаващи диплома, издадена от приемащата държава членка, архитектът мигрант, притежаващ диплома, удостоверение или друг официален документ за професионална квалификация, включен в приложното поле на тази директива, също трябва да има достъп до тази дейност, въпреки че неговите дипломи, удостоверения или други официални документи за професионална квалификация не предполагат непременно материална еквивалентност по отношение на полученото образование.

46 В тази връзка Директива 85/384 предвижда мерките, които трябва да бъдат предприети, когато не съществува материална еквивалентност между, от една страна, полученото образование в държавата членка по произход или в държавата членка, от която идва съответното лице, и от друга страна, образованието, предоставено в приемащата държава членка (Решение по дело Комисия/Испания, посочено по-горе, точка 43).

47 Всъщност, съгласно член 16, параграф 2 от Директива 85/384, когато в приемащата държава членка званието в държавата членка по произход или в държавата членка, от която идва чуждестранното лице, може да бъде объркано със звание, което изисква допълнителна подготовка в тази държава, каквато лицето бенефициер по тази директива няма, приемащата държава членка може да предпише последното да използва званието в подходяща форма, която ще му бъде посочена от тази държава (Решение по дело Комисия/Испания, посочено по-горе, точка 44).

48 Така, макар да е вярно, че националното законодателство на приемащата държава членка трябва да определи дейностите в областта на професията архитект, щом като дадена държава членка приема определена дейност за попадаща в посочената област, изискването за взаимно признаване означава, че и архитектите мигранти трябва да имат достъп до тази дейност (Решение по дело Комисия/Испания, посочено по-горе, точка 38).

49 В настоящия случай обаче не се спори, че дейностите по сгради с художествено значение попадат в областта на професията архитект и следователно се включват в приложното поле на Директива 85/384.

50 На последно място, изводът, че приемащата държава членка не може да налага в рамките на установения с член 11 от Директива 85/384 механизъм за взаимно признаване допълнителни условия, като разглежданите по главните производства, за упражняването на дейностите, попадащи в областта на професията архитект, впрочем се потвърждава от констатацията, направена от Съда в точка 52 от Определение по дело Mosconi и Ordine degli Ingegneri di Verona e Provincia, посочено по-горе.

51 Всъщност съгласно тази точка достъпът до дейностите, посочени в член 52, втора алинея от Кралски декрет № 2537/25, а именно дейностите по сгради с художествено значение, не може да бъде отказан на лицата, притежаващи диплома за строителен инженер или сходен документ за квалификация, издаден в държава членка, различна от Италианската република, когато е посочен в списъка, изготвен съгласно член 7 от Директива 85/384, или в списъка, съдържащ се в член 11 от посочената директива.

52 Предвид гореизложеното на поставените въпроси следва да се отговори, че членове 10 и 11 от Директива 85/384 трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат национална правна уредба, съгласно която лицата, притежаващи звание, предоставено от държава членка, различна от приемащата държава членка, даващо достъп до дейностите в областта на архитектурата и посочено изрично в споменатия член 11, могат да упражняват в последната държава дейности по сгради с художествено значение само ако представят доказателства, евентуално в рамките на специфична проверка на професионалните им способности, че имат специална квалификация в сектора на културните блага.

По съдебните разноски

53 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (пети състав) реши:

Членове 10 и 11 от Директива 85/384/ЕИО на Съвета от 10 юни 1985 година относно взаимното признаване на дипломи, удостоверения и други официални документи за професионална квалификация в областта на архитектурата и за мерките за улесняване на ефективното упражняване на правото на установяване и свободното предоставяне на услуги трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат национална правна уредба, съгласно която лицата, притежаващи звание, предоставено от държава членка, различна от приемащата държава членка, даващо достъп до дейностите в областта на архитектурата и посочено изрично в споменатия член 11, могат да упражняват в последната държава дейности по сгради с художествено значение само ако представят доказателства, евентуално в рамките на специфична проверка на професионалните им способности, че имат специална квалификация в сектора на културните блага.

Подписи